

De ledenexcursie naar Texel
(23 en 24 Aug. 1952)

In de namiddag van Zaterdag, 23 Augustus, kwamen de deelnemers bijeen in het studentenhuis bij het Zoölogisch Station der Nederlandse Dierkundige Vereniging, gelegen aan de Buitenhaven te Den Helder. - Groot was de opkomst niet. Slechts zeven leden (Aten, Kuiper, Neuteboom, Nieuwenhuis, van Regteren Altena, Schuitema en De Smit), alsmede twee introducés, hadden acte de présence gegeven. Door deze geringe belangstelling moest helaas worden afgezien van het in de convocatie aangekondigde plan om aan deze weekend-excursie ook de Maandag te koppelen, welke dag dan gewijd zou worden aan een bestudering van het molluskenleven in de zeewateraquaria van het Zoölogisch Station, en aan een tocht naar de wadden.

Laat in de middag begaf het gezelschap zich langs de zeedijk ten NW van Den Helder naar de houten beschoeiing bij paal 130, waar enkele jaren geleden grote hoeveelheden van Littorina neritoides petraea (Mont.) zijn aangetroffen (vide J.H. STOCK: Littorina neritoides petraea (Montagu, 1803) op drie plaatsen in Nederland autochtoon aangetroffen, BASTERIA, Vol. 14, nrs. 1 en 2, 1950, blz. 11-14). Bij aankomst op deze ongeveer een uur gaans van Den Helder liggende vindplaats bleek de vloed te zijn opgekomen. De palen stonden al met de voet in het water. Reeds de eerste inspectie zette een domper op de verwachtingen. Er was vrijwel geen molluskenleven waar te nemen. Enkele leden zijn, stookolie en opspattend water ten spijt, nog tot een grondiger onderzoek overgegaan. Echter zonder succes. De begeerde Littorina liet verstek gaan.

De avond werd genoeglijk doorgebracht met het bekijken en bespreken van door enige deelnemers medegebracht materiaal.

Een aantal deelnemers bracht de nacht door in het gastvrij door de Ned. Dierkundige Vereniging ter beschikking gestelde slaapzaaltje in het Studentenhuis; anderen hadden een onderkomen gevonden in "Het Wapen van Den Helder".

Zondagochtend, omstreeks negen uur, stak het gezelschap het Marsdiep over. Van Oudeschild ging het per bus naar De Koog. Het was inmiddels stralend zomerweer geworden, voor het verzamelen van landslakken geen bijzonder gunstige omstandigheid.

Langs de kust werd naar de Slufter gewandeld. Het strand was ongelooflijk arm aan schelpen. Geen gruis, geen angespoeld wier, geen schelpenconcentraties. Een strand, ditmaal malacologisch zonder geheimen. - Daarom werd besloten naar de Muien te gaan, de in de duinen liggende moerassige vallei, waar land- en zoetwatermollusken leven. In het bijzonder werd er uitgekeken naar Succinea arenaria Bouchard- Chantereaux, die van een aantal wadden-eilanden - ook Texel - bekend is. Geen der deelnemers echter heeft deze soort gevonden. Wel werden, ondanks de droogte, verscheidene algemene landslakken verzameld (Pupilla muscorum, Vertigo pygmaea, Vallonia excentrica, Punctum pygmaeum, Cochlicopa lubrica, Vitrina pellucida, Cepaea nemoralis, Arianta arbustorum en een enkele naaktslak), alsmede Lymnaea palustris en L. truncatula.

Al zoekend waren de deelnemers zo ver uiteengegaan, dat het contact verloren ging. Enkelen gebruikten de middagboterham in een koffiehuis aan de

binnenduinrand van de Slufter en wachtten daar het gunstige tij af om nogmaals het strand ten Noorden van De Koog te inspecteren. Anderen waren door de duinen rechtstreeks naar De Koog gegaan, het verzamelpunt voor de terugtocht. Het relaas hunner bevindingen, later in een brief medegedeeld door de Heer Schuitema, volgt hieronder: " - Nadat wij de anderen bij de Slufter verlaten hadden, dwaalden we door het daarachter liggende terrein, op zoek naar een door Aten aangegeven pad, dat malacologisch gezien nog wel enige resultaten zou kunnen opleveren. Al spoedig liepen wij tegen een koddebeier op, die - daar wij ons toen toevallig aan de voor ons goede kant van het bekende blauwe bordje bevonden - ons geen woord waardig keurde, maar ons verder de gehele middag bleef schaduwen. Daar ik niet wist of er een vergunning voor het betreden van door deze bordjes afgezette terreinen was aangevraagd, beperkten wij onze activiteit tot een plusminus 4 meter brede strook, omvattende de weg en deszelfs bermen. - Dat de aanhouder wint, bleek echter ook nu weer, want toen wij ons in de omgeving van De Koog op enige meters aan de voor ons verkeerde kant van het blauwe bordje bevonden, werden wij, dank zij een zeer tactische en goed gecamoufleerde opstelling van de koddebeier, door deze gegrepen. Argumenten hielpen niet en proces-verbaal volgde. Waarbij de malacologie een gevoelige klap kreeg, want de machtige nam het niet dat wij voor dergelijke nonsens ons op verboden terrein bevonden. En dat dit het geval was, kon door ons ook niet ontkend worden, omdat wij onze tassen bij het bewuste paaltje gedeponneerd hadden. - Het gevolg van een en ander was, dat wij de kwestie maar op hoog niveau hebben uitgevochten, en wel ten huize van de hoofdopzichter. Deze machtsdrager meende tenslotte genade voor recht te moeten laten gelden en schold ons onze overtreding - en dat was het volgens hem, hetgeen wij maar deemoedig hebben bekend - kwijt, met de vaderlijke vermaning om in het vervolg eerst een vergunning à raison van drie kwartjes bij hem aan te vragen".

Met de boot van zes uur werd Texel vaarwel gezegd, en daarmee eindigde deze, malacologisch helaas weinig gedenkwaardige excursie.

JGJK.